

Sygn. akt II AKa 485/22

Sygn. akt II AKa 485/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 sierpnia 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Izabela Szumniak (spr.)

Sędzia SA Anna Nowakowska

Sędzia SO del. Piotr Maksymowicz

Protokolant: praktykant Sebastian Woźniak

przy udziale Prokuratora Renaty Śpiewak

po rozpoznaniu w dniu 10 sierpnia 2023 r.

sprawy z wniosku V. K. przeciwko Skarbowi Państwa o odszkodowanie i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie w okresie od 11 marca 2019 r. do 11 grudnia 2019 r.

na skutek apelacji, wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy, Prokuratora oraz pełnomocnika Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Okręgowego w Przemyślu

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 1 września 2022 r., sygn. akt XVIII Ko 20/21

zmienia zaskarżony wyrok w jego punkcie 1. w ten sposób, że kwotę zadośćuczynienia podwyższa do kwoty 200.000 zł;

w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 485/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	

CZĘŚĆ WSTĘPNA**Oznaczenie zapadłego wyroku**Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie wydany w dniu 1 września 2022 roku w sprawie sygn. akt **XVIII Ko 20/21****Podmiot wnoszący apelację****# prokurator**

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

 # pełnomocnik wnioskodawcy# **pełnomocnik Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Okręgowego w Przemysłu****1.3. Granice zaskarżenia****1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**# **na korzyść**# **na niekorzyść**

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	------------------	---	---------------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
			-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
		-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.
	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.
	-----	-----

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty	
	<p>Zarzuty zawarte w apelacji pełnomocnika wnioskodawcy:</p> <p>rażąca obraza przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:</p> <p>naruszenie art. 552 § 1 i 4 k.p.k. w zw. z art. 448 k.c. poprzez uznanie, że kwota 135.000 złotych jest odpowiednią sumą zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną V. K. stosowaniem wobec niego niewątpliwie</p>	<p># zasadne</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p>

niesłusznego tymczasowego
aresztowania przez okres 276 dni, tj.
9 miesięcy,

podczas gdy w realiach niniejszej
sprawy kwota ta nie jest
adekwatna i nie koresponduje
z rozmiarem krzywdy jakiej
doznał wnioskodawca, który
- jako uczciwy, starszy i
schorowany człowiek, ścigany przez
władze Federacji Rosyjskiej przez
wiele lat wyłącznie z przyczyn
politycznych - przez automatyczne
i bezrefleksyjne stosowanie
wobec niego najsurowszego
środka zapobiegawczego w
postaci tymczasowego aresztowania
został niewątpliwie niesłusznie
pozbawiony wolności na okres
9 miesięcy, a która to izolacja
wpłynęła w sposób nadzwyczajnie
niekorzystny na jego zdrowie
fizyczne i psychiczne, a także na jego
kondycję finansową i możliwości
zarobkowe, i przez którego to
środka stosowanie Wnioskodawca
utracił cały majątek życia, co do
dnia dzisiejszego wywołuje u niego
ogromny stres, a nadto musiał znosić
szereg upokorzeń i niedogodności
w związku z zastosowaniem wobec
niego niewątpliwie niesłusznego
tymczasowego aresztowania,

podczas gdy z okoliczności
niniejszej sprawy od początku
wynikało, że wnioskodawca nigdy
nie powinien zostać tymczasowo
aresztowany, bowiem ściganie go
przez władze Federacji Rosyjskiej
było umotywowane wyłącznie
politycznie, na co V. K. wskazywał
już podczas jego zatrzymania przez
funkcjonariuszy Straży Granicznej,
i na co następnie wskazywał przed
Prokuratorem oraz wielokrotnie
przed Sądem Okręgowym w
Przemysłu i Sądem Apelacyjnym
w Rzeszowie, przedkładając

jednocześnie stosowne dokumenty na potwierdzenie swoich słów, co znalazło ostatecznie odzwierciedlenie w prawomocnym postanowieniu o niedopuszczalności jego wydania, a co z kolei stanowi orzeczenie quasi- uniewinniające,

a mimo to Wnioskodawca do dziś boryka się z piętnem kryminalisty, i do dziś ponosi zdrowotne konsekwencje umieszczenia go w Areszcie Śledczym przez 9 miesięcy - którego to pobytu nieomal nie przyplacił dwukrotnie życiem - a także konsekwencje finansowe, albowiem do dziś V. K. nie potrafi poradzić sobie ani z problemem zapaści finansowej, wynikłej bezpośrednio z zastosowania wobec niego tymczasowego aresztowania, ani z fizycznym i psychicznym koszmarem, który musiał przejść ze względu na zastosowany wobec niego nadmierny i niesłuszny środek zapobiegawczy,

zatem wskazać należy, że z przytoczonych okoliczności niewątpliwie wynika, iż kwota 135.000 zł nie rekompensuje całości krzywd poniesionych przez V. K.,

naruszenie art. 552 § 4 k.p.k. w zw. z art. 361 § 1 i 2 k.c. poprzez oddalenie przez Sąd I instancji wniosku V. K. o odszkodowanie oraz uznanie, iż w realiach niniejszej sprawy fakt utraty przez Wnioskodawcę pracy, oszczędności życia oraz zadłużanie się nie miał bezpośredniego związku z zastosowaniem wobec niego tymczasowego aresztowania i nie pozostaje przy tym w związku przyczynowo skutkowym

podczas gdy w wyniku zastosowanego wobec V. K. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania -

przez okres 9 miesięcy - doszło do powstania szkody w postaci utraty przez Wnioskodawcę nie tylko stanowiska pracy, a przez to również wynagrodzenia, ale doszło również do utraty przez niego oszczędności całego życia i konieczności zaciągania zobowiązań, co sprawia, że przedmiotowa szkoda niewątpliwie powstała w wyniku niesłusznego pozbawienia wolności V. K., albowiem w okresie tymczasowego aresztowania wnioskodawca nie był w stanie świadczyć pracy, pomnażać (bądź chociaż zachować) zgromadzone oszczędności, nadto, gdyby wobec V. K. nie stosowano tymczasowego aresztowania nie musiałby on zaciągać pożyczek u rodziny i znajomych, nadal by pracował osiągając z wykonywanej pracy oszacowane przez niego dochody.

naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez nieprawidłową dowolną ocenę przeprowadzonych dowodów, a mianowicie:

wadliwą ocenę zeznań Wnioskodawcy poprzez uznanie, iż:

dolegliwościami V. K. w Areszcie Śledczym były jedynie bóle klatki piersiowej w związku z przeżywanym stresem, a nie stan zagrożenia dla jego zdrowia i życia,

stres przeżywany przez Wnioskodawcę był duży, ale nie znaczny,

warunki w celi były znośne,

Wnioskodawca nie udowodnił poniesionej szkody wynikłej w związku ze swoim tymczasowym aresztowaniem;

Wnioskodawca nie przyjmował na stałe leków przed swoim tymczasowym aresztowaniem,

Wnioskodawca nie doświadczył ostracyzmu społecznego spowodowanego jego tymczasowym aresztowaniem,

stosowanie tymczasowego aresztu nie miało wpływu na zakończenie współpracy z Wnioskodawcą przez wspólników Spółki (...),

wadliwą ocenę zeznań świadka S. (...), T. K. i J. K. (1) poprzez uznanie, iż:

Wnioskodawca nie udowodnił faktu poniesienia szkody w związku z jego tymczasowym aresztowaniem ani jej wysokości,

Wnioskodawca nie przyjmował na stałe leków przed swoim tymczasowym aresztowaniem,

dolegliwościami, których doznał w Areszcie Śledczym V. K. były jedynie bóle klatki piersiowej, a nie stan zagrożenia dla jego zdrowia i życia;

wadliwą ocenę zgromadzonych dokumentów w przedmiotowej sprawie poprzez uznanie, iż:

Wnioskodawca nie wykazał, że w związku ze swoim tymczasowym aresztowaniem poniósł szkodę i w jakiej wysokości,

że opieka medyczna, z której Wnioskodawca korzystał w Areszcie Śledczym w P. była prawidłowa,

że warunki w celi Wnioskodawcy były znośne;

naruszenie art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 3 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 k.p.k. poprzez nierozpoznanie i pominięcie wniosku dowodowego - zawartego we wniosku o zadośćuczynienie i odszkodowanie za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie z dnia 01 października 2020r. (s. 16) - o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lekarza kardiologa na okoliczność i w celu wykazania, że przebywanie przez V. K. przez 9 miesięcy w Areszcie Śledczym w P. miało wpływ na pogorszenie się stanu jego zdrowia,

podczas gdy zachodziła konieczność ustalenia stanu zdrowia Wnioskodawcy w jakim znajdował się podczas jego przebywania w Areszcie Śledczym w P., a także po jego opuszczeniu, oraz określenia stopnia ryzyka doznania przez V. K. zawału mięśnia sercowego bądź udaru mózgu - tj. stanu bezpośrednio zagrażającego jego zdrowiu i życiu - oraz ryzyka zgonu, w oparciu o zgromadzoną w przedmiotowej sprawie dokumentację medyczną wnioskodawcy oraz treść zeznań V. K.,

a którego to dowodu Sąd meriti nie przeprowadził i nie odniósł się w żaden sposób do wniosku dowodowego pełnomocnika Wnioskodawcy w tym zakresie,

co w konsekwencji miało wpływ na poczynione przez Sąd meriti błędne ustalenia faktyczne i zbagatelizowanie powagi sytuacji zdrowotnej, w której znalazł się wnioskodawca i co również miało wpływ na wysokość przyznanego wnioskodawcy zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

***Zarzuty zawarte w apelacji
Prokuratora:***

I. obraza przepisów postępowania karnego, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a polegająca na zastosowaniu normy art. 552 § 4 k.p.k., jako podstawy przyznania zadośćuczynienia, przy jednoczesnym całkowitym pominięciu okoliczności braku podstawy prawnej do takiego rozstrzygnięcia wobec niezastnienia okoliczności wskazanej w powyżej przywołanym przepisie pod postacią niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania w ustalonym okresie;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na niesłusznym i przedwczesnym ustaleniu faktycznym oraz na wyrażeniu błędnego poglądu prawnego, że w sprawie zaistniały okoliczności przemawiające za uznaniem, iż wobec osoby wnioskodawcy doszło do stosowania niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania w ustalonym okresie, podczas gdy analiza okoliczności faktycznych i prawnych sprawy prowadzić musi do odmiennego wniosku.

***Zarzuty zawarte w apelacji
pełnomocnika Skarbu
Państwa – Prezesa Sądu
Okręgowego w Przemyślu:***

I. obraza przepisów prawa materialnego tj. art. 445 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 448 k.c. w zb. z art. 552 § 1 k.p.k. poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że dla ustalenia odpowiedniego zadośćuczynienia dla wnioskodawcy należy przyjąć kwotę 135 000 zł jako

	<p>adekwatną do krzywdy doznanej przez niego wskutek 275 dni tymczasowego aresztowania, kwota zasądzonego zadośćuczynienia za każdy miesiąc aresztu ponad dwukrotnie przekracza średnie miesięczne wynagrodzenie,</p> <p>II. obraza przepisów prawa materialnego tj. art. 445 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 448 k.c. w zb.zart.552§1 k.p.k. poprzez ich błędną wykładnię i zasądzenie niewspółmiernie wysokiej w stosunku do rozmiaru krzywdy doznanej przez wnioskodawcę kwoty zadośćuczynienia, gdy całokształt okoliczności sprawy, tj. przyczyny tymczasowego aresztowania, okoliczności aresztowania, warunki odbywania aresztu w zakładzie karnym, przemawiają za oddaleniem wniosku o zadośćuczynienie , a co najmniej o za znacząco mniejszym zadośćuczynieniem przyznanym wnioskodawcy.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Podstawą zaskarżonego rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w Warszawie było stosowanie wobec wnioskodawcy środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania w okresie od 11 marca 2019 r. do 16 grudnia 2019 r., tj. łącznie przez okres ponad 9 miesięcy.</p> <p>Sąd I instancji wydając przedmiotowe orzeczenie słusznie wziął pod uwagę treść postanowienia Sądu Okręgowego w Przemyślu z dnia 11 grudnia 2019 r., sygn. akt II Kop 29/18, w którym stwierdził on niedopuszczalność prawną wydania</p>		

V. K. organom Federacji Rosyjskiej oraz postanowienia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 lutego 2020 r. o odmowie wydania ww. organom wymiaru sprawiedliwości Federacji Rosyjskiej.

Powyższe, wskazuje zatem, iż stosowanie wobec wnioskodawcy tymczasowego aresztowania w okresie od 11 marca 2019 r. do 16 grudnia 2019 r. było niewątpliwie niesłuszne, co czyni jednocześnie zarzuty podniesione w apelacji Prokuratora i pełnomocnika Skarbu Państwa kwestionujące co do zasady uprawnienie wnioskodawcy do uzyskania zadośćuczynienia bezzasadnymi.

Odpowiedzialność Skarbu Państwa w zakresie odpowiedzialności odszkodowawczej za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie oparta jest o zasadę ryzyka. W tym bowiem wypadku Skarb Państwa ponosi ryzyko prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości w zakresie stosowania środka zapobiegawczego związanego z pozbawieniem wolności. Jeżeli więc z punktu widzenia ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie w przedmiocie odpowiedzialności karnej oraz całokształtu okoliczności ustalonych do chwili wydania orzeczenia w przedmiocie odszkodowania okazuje się, że pozbawienie wolności, w tym trybie, nie było uzasadnione, także ze społecznego punktu widzenia, to za poniesioną szkodę i doznaną krzywdę, wynikłą ze stosowania tymczasowego aresztowania wobec osoby, której w tym okresie dotyczyło domniemanie niewinności - właśnie na zasadzie słuszności - ponosić musi Skarb Państwa (tak

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 września 1999 r., I KZP 27/99).

Zasada ryzyka i słuszności jako stojąca u podstaw odpowiedzialności

odszkodowawczej polskiego Skarbu Państwa za niewątpliwe niesłuszne pozbawienie człowieka wolności przez polski wymiar sprawiedliwości zmusza funkcjonariuszy państwa do podejmowania decyzji ze świadomością, że ich błąd będzie z punktu widzenia finansowego niejako automatycznie obciążał Skarb Państwa. Nie będzie możliwe wyeliminowanie ani redukcja tej odpowiedzialności powołaniem się na dobrą wiarę czy delegowaniem określonych zadań innym (zaufanym) osobom czy organom, także obcego państwa. Państwo w tym sensie podejmuje swoje ryzyko, realizując określone działania związane z władczym określeniem praw lub obowiązków obywatela i zmiierzając do osiągnięcia założonego celu. Działa to z kolei na korzyść podsądnego, który ma gwarancję, że szkody i krzywdy wynikające z zastosowania wobec niego niewątpliwie niesłusznego aresztowania będą mu zrekompensowane niezależnie od tego, czy organy wymiaru sprawiedliwości działały w pełnym zaufaniu do procedur, innych osób lub instytucji, czy też dostrzegały ryzyko i mimo wszystko zdecydowały się je podjąć (...) Mechanizm w ramach współpracy wewnątrzunijnej zakłada zaufanie do państw reprezentujących tożsamy model kultury prawnej i poszanowania praw człowieka. Zatem, jeżeli w takim przypadku polski Skarb Państwa odpowiada za doprowadzenie do niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania, to

tym bardziej winien wziąć na siebie ryzyko zażądania pozbawienia wolności osoby przez państwo trzecie, z którym wiąże go umowa międzynarodowa, w której Rzeczpospolita Polska dobrowolnie albo oddała pełnię decyzyjności organom państwa wezwanego, albo zapewniła automatyzm aresztu. Dotyczy to tym bardziej tych przypadków, gdzie z uwagi na brak podstawy normatywnej w postaci umowy międzynarodowej, wniosek o ekstradycję oparty jest wyłącznie na ogólnych zasadach prawa międzynarodowego i relacjach dyplomatycznych z państwem trzecim, a jest to państwo reprezentujące inną kulturę prawną i stopień poszanowania wolności oraz praw człowieka rozumianych zgodnie z Konwencją o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności sporządzoną w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienioną następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnioną Protokołem nr 2 (Uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2021 r., sygn. I KZP 5/20).

W ocenie Sądu Apelacyjnego z powyższych rozważań wynika, iż zarzuty Prokuratora oraz pełnomocnika Skarbu Państwa stanowią wyłącznie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu meriti w części dotyczącej zasadności zasądzonego zadośćuczynienia na rzecz wnioskodawcy. Apelacja Prokuratora w istocie ogranicza się do zreferowania zaskarżonego orzeczenia i przytoczenia orzecznictwa. Skarżący jako okoliczności stanowiące o zasadności stosowania wobec wnioskodawcy tymczasowego aresztowania podaje funkcjonowanie Czerwonej Noty

Interpolu wydanej przez stosowne i uprawnione władze. Pomija jednak zupełnie, że powyższe jest jedynie uprawnieniem do zatrzymania danej osoby ale to organy władzy państwa zatrzymania dysponują swobodą w podejmowaniu decyzji o tymczasowym aresztowaniu, a wskazana Czerwona Nota Interpolu nie jest podstawą do jego automatycznego zastosowania. To funkcjonariusze państwa obowiązani są do podjęcia stosownych i adekwatnych środków zapobiegawczych względem osoby objętej wnioskiem ekstradycyjnym mając na względzie indywidualne okoliczności sprawy.

Zgodnie z art. 73 ust. 1 Interpol's Rules on the Processing of Data (zasad przetwarzania danych Interpolu, zwanych dalej „IRPD”) system not Interpolu obejmuje noty oznaczone różnymi kolorami, które wydawane są w konkretnych celach oraz noty specjalne. Czerwone noty wydawane są zazwyczaj na wniosek krajowego centralnego biura Interpolu (National Central Bureau, zwanego dalej „NCB”) „w celu ustalenia miejsca pobytu osoby poszukiwanej, jej zatrzymania, aresztowania lub ograniczenia jej możliwości przemieszczania się, na potrzeby ekstradycji, wydania lub dokonania innej zgodnej z prawem czynności” (art. 82 IRPD). Zgodnie z art. 87 IRPD w przypadku ustalenia miejsca pobytu osoby, której dotyczy czerwona nota, państwo, na terytorium którego przebywa ta osoba: „(i) niezwłocznie informuje wnioskujące krajowe centralne biuro Interpolu lub podmiot międzynarodowy i Sekretariat Generalny o ustaleniu miejsca pobytu takiej osoby, z zastrzeżeniem ograniczeń wynikających z prawa krajowego i właściwych

umów międzynarodowych” oraz „(ii) podejmuje wszelkie inne środki dozwolone na podstawie prawa krajowego i właściwych umów międzynarodowych, takie jak tymczasowe aresztowanie poszukiwanej osoby lub monitorowanie jej przemieszczania się, lub ograniczenie jej możliwości przemieszczania się”.

Nie budzi wątpliwości Sądu Apelacyjnego, iż w świetle decyzji kończącej postępowanie ekstradycyjne wnioskodawcy, tymczasowe aresztowanie stosowane wobec niego było niewątpliwie niesłuszne. Z perspektywy tego rozstrzygnięcia zasadne było zatem przyznanie wnioskodawcy stosownego zadośćuczynienia i w tym zakresie decyzja Sądu meriti była w pełni prawidłowa.

W odniesieniu natomiast do zarzutów podniesionych przez pełnomocnika Skarbu Państwa dotyczących obrazy przepisów prawa materialnego tj. art. 445 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 448 k.c. w zb. z art. 552 § 1 k.p.k. wskazać należy, że są one bezzasadne. Sąd Okręgowy wbrew twierdzeniom skarżącego nie przyznał wnioskodawcy zadośćuczynienia w kwocie zbyt wygórowanej, przekraczającej stopień doznanej przez niego krzywdy. Skarżący wskazuje, iż kwota zasądzonego zadośćuczynienia za każdy miesiąc aresztu ponad dwukrotnie przekracza średnie miesięczne wynagrodzenie w Polsce, pomija natomiast fakt, iż za każdy dzień tymczasowego aresztowania wnioskodawcy przyznano kwotę około 500 zł, która jawi się jako kwota rozsądna, niewygórowana, a wręcz zaniżona biorąc

pod uwagę doświadczenie Sądu Apelacyjnego, z którego wynika, iż aktualnie praktyką sądów pozostaje zasądzanie kwot zadośćuczynienia za 1 dzień pozbawienia wolności (zatrzymania czy tymczasowego aresztowania) w wysokości kilku tysięcy złotych, a nawet wyższych. Zatem przyznana wnioskodawcy kwotę 135.000 zł uznać należy za niewygórowaną, a wręcz zaniżoną o czym w dalszej części uzasadnienia. Skarżący zdaje się bagatelizować fakt, że wnioskodawca niesłusznie spędził w warunkach izolacji ponad 9 miesięcy, co było dla niego źródłem stresu i dyskomfortu (nawet jeżeli warunki jego osadzenia nie odbiegały w szczególny sposób od ogólnych warunków jakie panują w polskich aresztach), a także przyczyną długotrwałej rozłąki z rodziną i pozbawieniem możliwości normalnego funkcjonowania w społeczeństwie. Krótkie i sporadyczne spotkania z rodziną oraz stały dostęp do pomocy obrońcy nie usprawiedliwiają bezzasadnego przetrzymywania wnioskodawcy w warunkach izolacji. Pomimo, iż wnioskodawca nie skarżył się na jakość i ilość pożywienia, jak również na traktowanie go przez służbę więzienną oraz współosadzonych, miał również zapewnioną opiekę medyczną to nie można pominąć m.in. okoliczności jego przebywania w celi z osobami palącymi, które miały postawione wysoko społecznie szkodliwe zarzuty, czy po prostu dyskomfortu związanego z ograniczeniami dotyczącymi higieny i dostępu do świeżego powietrza. Nie sposób również zapomnieć, że pozbawiony wolności wnioskodawca był obywatelem innego kraju, nie władał językiem polskim, miał trudności w komunikowaniu się w areszcie w najprostszych nawet sprawach, co skutkowało

jego izolacją i odosobnieniem. Sytuacja osadzenia w warunkach do jakich wnioskodawca nie był przyzwyczajony oraz stres jaki przeżywał w związku z niepewnością o swój los z całą pewnością niekorzystnie wpłynęły na zdrowie fizyczne i psychiczne wnioskodawcy.

Wysokość zadośćuczynienia musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną adekwatną do warunków gospodarki rynkowej natomiast kompensacyjna funkcja zadośćuczynienia oznacza, że przyznana suma pieniężna ma stanowić przybliżony ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej, wynagradzać doznane cierpienia fizyczne i psychiczne oraz ułatwiać przezwyciężenie ujemnych przeżyć. Jakkolwiek nie może naprawić krzywdy już doznanej, to w braku lepszego środka powinna dać pokrzywdzonemu rodzaj satysfakcji oraz umożliwić zaspokojenie pragnień wykraczających poza zaspokojenie zwykłych potrzeb życiowych (wyrok SN z 26 listopada 2019 r., sygn. IV CSK 386/18, Lex 2786140).

W związku z powyższym w odniesieniu do wysokości przyznanego na rzecz wnioskodawcy zadośćuczynienia argumenty podniesione przez pełnomocnika wnioskodawcy zmierzające do jego podwyższenia uznać należało za częściowo zasadne.

Pomimo, iż Sąd Okręgowy zasądając na rzecz wnioskodawcy określoną kwotę pieniężną, wziął pod uwagę długość trwania tymczasowego aresztowania tej osoby, a nadto okoliczności wymienione powyżej takie jak m.in. trudności w komunikowaniu się w areszcie w najprostszych nawet

sprawach, czy rozłąka z rodziną, to w ocenie Sądu Apelacyjnego okolicznościom tym nie nadano odpowiedniego znaczenia, co skutkowało przyznaniem zadośćuczynienia w zaniżonej kwocie w stosunku do charakteru i rozmiaru krzywdy jakiej doznał wnioskodawca w wyniku tymczasowego aresztowania. Kwota zadośćuczynienia w wysokości 135.000 zł nie uwzględnia w całości poziomu cierpień, jakich doznał wnioskodawca, biorąc pod uwagę okoliczności sprawy. Kwota ta przedstawia wartość ekonomicznie odczuwalną, jednakże w ocenie Sądu Apelacyjnego nie w pełni rekompensującą krzywdę wnioskodawcy. Sąd I instancji zasądził na rzecz wnioskodawcy zadośćuczynienie w wysokości 135 000 zł, co oznaczało znaczne zmiarkowanie wysokości zadośćuczynienia w stosunku do zawnioskowanej w piśmie wszczynającym przedmiotową sprawę, tj. 552 000 zł. Zasądzona kwota, zdaniem Sądu Odwoławczego jest kwotą nieadekwatną do krzywdy jakiej doznał V. K. w wyniku niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania.

Korygowanie przez sąd odwoławczy wysokości zasądzonego zadośćuczynienia uzasadnione jest tylko wówczas, gdy sąd pierwszej instancji przy ustalaniu tejże sumy nie uwzględnił wszystkich istotnych okoliczności, mających wpływ na rozmiar krzywdy, ewentualnie przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy jest ono niewspółmiernie nieodpowiednie, jako rażąco wygórowane lub rażąco niskie (patrz. wyrok SA w Krakowie z 14 czerwca 2019 r., sygn. akt I ACa 764/18, por. wyrok SA w Warszawie

z 18 lipca 2019 r. sygn. V ACa 499/18).

Mając na względzie powyższe wskazać należy, że Sąd poprawnie ocenił zgromadzone w sprawie dowody, ale przekroczył niewątpliwie zakres swobody jurysdykcyjnej, ponieważ nie nadał okolicznościom sprawy odpowiedniego znaczenia. W związku z czym przyjąć należy, że przyznana kwota 135 000 zł jawi się jako zaniżona. Sąd Odwoławczy doszedł do przekonania, że kwota 200 000 zł będzie stanowić odpowiedni ekwiwalent finansowy, który wynagrodzi wnioskodawcy doznane przez niego krzywdy. Natomiast wyższa kwota zadośćuczynienia, a w szczególności taka, której domaga się wnioskodawca, stanowiłaby źródło jego nieuzasadnionego wzbogacenia się. Sąd Odwoławczy podwyższając kwotę zadośćuczynienia do kwoty 200 000 zł oparł się na rzetelnych i zindywidualizowanych kryteriach mających oparcie w przeprowadzonych dowodach, w tym zeznaniach samego wnioskodawcy jak również przedstawionych dokumentach.

Krzywda ma charakter niemajątkowy i dotyczy w szczególności sfery psychiki danej osoby i jej przeżyć wewnętrznych. Nie może jednak służyć do jej ustalenia skrajny subiektywizm stopnia pokrzywdzenia, który zaprezentuje wnioskodawca. Taka metoda wazenia krzywdy, nie wynika ani z art. 445 § 1 i 2 k.c., ani z art. 552 § 4 k.p.k. Takie podejście zanegowałoby jakiegokolwiek kryteria obiektywne, które są podstawą postępowania sądowego, zarówno cywilnego, jak i karnego. Sąd pierwszej

instancji trafnie, korzystając z narzędzi obiektywnych, orzekł kwotę adekwatną, zaznaczając odpowiedzialność Skarbu Państwa wynikającą z niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania.

Sąd Apelacyjny nie bagatelizuje samego faktu niesłusznego tymczasowego aresztowania wnioskodawcy jak również jego okoliczności jednakże nie może opierać się jedynie na subiektywnych odczuciach wnioskodawcy odnośnie doznanej przez niego krzywdy. Wnioskodawca co prawda został tymczasowo aresztowany na okres ponad 9 miesięcy, jednakże zarówno warunki jego osadzenia jak i sposób jego traktowania nie uzasadniały podwyższenia wysokości zadośćuczynienia. Wnioskodawca miał zapewniony dostęp do pomocy medycznej, przebywał pod stałą opieką lekarską, miał zapewniony kontakt z bliskimi. Odnośnie kontaktu z bliskimi naturalne jest, że w okresie tymczasowego aresztowania kontakt ten jest często wyłączony bądź ograniczony. W przedmiotowej sprawie Sąd I Instancji słusznie wykazał, że wnioskodawca nie był pozbawiony kontaktu z bliskimi. Kontakt ten oczywiście był ograniczony, ale nie był wyłączony. Sąd Okręgowy również prawidłowo ocenił, że warunki osadzenia wnioskodawcy nie były dolegliwe ponadprzeciętnie. Zauważyć należy, że wskazane warunki wynikają z przepisów dotyczących wykonywania tymczasowego aresztowania i są jednakowe dla wszystkich przebywających w aresztach śledczych. Korygując kwotę zadośćuczynienia Sąd Apelacyjny

starał się w sposób wyważony odnieść jej wysokość do okresu trwania tymczasowego aresztowania wnioskodawcy i wszelkich jego okoliczności. Skarżący nie wykazał aby okres przedmiotowego aresztowania w sposób nadzwyczajnie niekorzystny wpłynął na zdrowie fizyczne i psychiczne wnioskodawcy. Sąd Apelacyjny nie podziela również stanowiska pełnomocnika wnioskodawcy, że zastosowany areszt był przyczyną wszystkich szkód, upokorzeń i niedogodności, których doświadczył wnioskodawca. W ocenie Sądu Apelacyjnego skorygowana kwota zadośćuczynienia będzie proporcjonalna do doznanej krzywdy, uwzględni właściwie całokształt okoliczności mających wpływ na jej rozmiar i stanowić będzie rzeczywistą jej rekompensatę.

Ustalenie adekwatnej kwoty zadośćuczynienia wymaga uwzględnienia skutków orzeczenia dla dobrego imienia wnioskodawcy, pozycji w środowisku, jej cierpienie fizycznych i negatywnych przeżyć psychicznych, konsekwencji w sferze zawodowej, rodzinnej, czy zdrowotnej. O zasadności ocen w tym zakresie nie decyduje tylko czasokres pozbawienia wolności, ale przede wszystkim towarzyszące temu stanowi okoliczności faktyczne, które w zależności od ich indywidualnego charakteru, negatywne przeżycia i skutki oczywiście niesłusznego pozbawienia wolności potęgują, bądź łagodzą. Dlatego, sama kwota w przeliczeniu na jeden dzień zatrzymania może być zadośćuczynieniem adekwatnym w jednym wypadku, a zbyt wygórowanym, czy też

niedostatecznym w innych. Nie istnieją żadne normatywne "stawki dzienne" zadośćuczynienia z tego tytułu. Każdorazowo wymaga to uwzględnienia indywidualnych okoliczności konkretnego przypadku (wyrok SA w Warszawie z 24 czerwca 2020 r. sygn. II Aka 188/19. LEX nr 3054144). Przywoływane przez wnioskodawcę przykładowe inne sprawy nie mogą stać się punktem odniesienia do sprawy niniejszej, gdyż obowiązkiem sądu jest każdorazowe dokonanie własnej oceny na podstawie indywidualnych okoliczności sprawy i zgromadzonego materiału dowodowego. Sąd nie może bezrefleksyjnie odnosić się do innych spraw przyznając zadośćuczynienie w określonej wysokości tylko dlatego, że takie zadośćuczynienie zostało zasądzone w sprawie podobnej.

Niezasadnym jest podniesiony przez pełnomocnika wnioskodawcy zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 410 k.p.k. a także art. 7 k.p.k. Sąd nie dokonał bowiem nieprawidłowej i dowolnej oceny przeprowadzonych dowodów. Nie stanowi naruszenia przepisu art. 410 k.p.k. dokonanie przez Sąd takiej czy innej oceny dowodów. Sąd prawidłowo ocenił i właściwie odniósł się zarówno do zeznań wnioskodawcy, świadków jak i do dokumentów. Skarżący kwestionuje ocenę zeznań świadków, wnioskodawcy i ocenę dokumentów powielając te same argumenty. Rację należy przyznać skarżącemu, jedynie co do poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń dotyczących tego, że wnioskodawca nie przyjmował na stałe leków przed swoim tymczasowym aresztowaniem. Z zeznań zarówno samego wnioskodawcy jak również

jego najbliższej rodziny wynika, iż wnioskodawca leczył się na nadciśnienie co zapewne wiązało się z przyjmowaniem określonych substancji. Powyższe nie miało jednak wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia. Jak słusznie wskazał Sąd I instancji pełnomocnik wnioskodawcy bardziej eksponuje i akcentuje krzywdę doznaną przez wnioskodawcę celem osiągnięcia oczekiwanego rozstrzygnięcia niż czyni to sam wnioskodawca, którego zeznania były w tej kwestii bardziej obiektywne, spontaniczne i nieprzekoloryzowane.

Zdaniem Sądu Odwoławczego, Sąd I instancji prawidłowo ocenił przeprowadzone dowody, z których bezsprzecznie wynikało, że dolegliwościami wnioskodawcy w areszcie śledczym były bóle klatki piersiowej w związku z przeżywanym stresem natomiast wykluczono możliwość wystąpienia zawału. Gdyby faktycznie istniało zagrożenie życia wnioskodawcy udzielono by mu stosownej pomocy, co też wielokrotnie robiono w przypadku pogorszenia jego stanu zdrowia. Sąd nie bagatelizuje stanu zdrowia wnioskodawcy ale skoro po badaniach wykluczono możliwość wystąpienia zawału u wnioskodawcy nie sposób uznać za zasadne twierdzeń pełnomocnika o wystąpieniu u niego takiego zagrożenia. Pełnomocnik nieposiadający wiedzy medycznej próbuje doszukać się zagrożenia wystąpienia zawału bądź udaru mózgu z jednej strony usiłując przekonać Sąd, że takie zagrożenie istniało z drugiej natomiast domagając się powołania biegłego celem ustalenia czy takie zagrożenie istniało.

Kolejno zauważyć należy, że sam fakt, iż wnioskodawca nie przyjmował takich samych leków jak przed zastosowaniem tymczasowego aresztowania, nie oznacza że nie przyjmował on leków adekwatnych do stanu jego zdrowia, gdyż zarówno z doświadczenia życiowego jak i zawodowego wynika, iż często używane są zamienniki leków, a leki przepisywane przez lekarzy w danym momencie mają być adekwatne do obecnego stanu zdrowia pacjenta.

W odniesieniu do ustalenia poziomu przeżywanego stresu, wskazać należy, że Sąd Okręgowy w sposób szczegółowy uargumentował dlaczego określił go na takim, a nie innym poziomie, do czego Sąd Apelacyjny się w całości przychyła, co oznacza brak konieczności ponownego przytaczania w tym miejscu ww. argumentacji. Wskazać jedynie należy, że stres który towarzyszył wnioskodawcy w głównej mierze wiązał się z niepewnością co do jego dalszego losu i obawą przed jego wydaniem Federacji Rosyjskiej co przyznał sam wnioskodawca. Jak już wcześniej wskazano, również warunki w jakich przebywał wnioskodawca nie odbiegały od standardowych. Co prawda w celi znajdowało się 8 osób podejrzanych o różne przestępstwa i różnych narodowości, a także palących jednakże podczas pobytu w areszcie śledczym wnioskodawcy nie zdarzyło się aby został przez kogoś pobity, zraniony, był także dobrze traktowany przez służbę więzienną. Natomiast odnośnie umieszczenia wnioskodawcy w celi dla palących wskazać należy, że sam wraził na to zgodę, której nie można bagatelizować usprawiedliwiając jej

pozostawieniem wnioskodawcy w szoku.

W odniesieniu natomiast do ostracyzmu społecznego, którego miał doświadczyć wnioskodawca w związku z tymczasowym aresztowaniem wskazać należy, że jeżeli faktycznie miał on miejsce to był zapewne wynikiem, prowadzonego postępowania ekstradycyjnego a nie tymczasowego aresztowania. Ponadto jego wystąpienie wynika jedynie z relacji wnioskodawcy i jego rodziny, nie zostało zaś obiektywnie udowodnione.

Samo kwestionowanie twierdzeń Sądu I instancji, iż wnioskodawca nie udowodnił poniesionej szkody wynikłej w związku z jego tymczasowym aresztowaniem oraz że stosowanie tymczasowego aresztu nie miało wpływu na zakończenie współpracy z wnioskodawcą przez wspólników Spółki (...) zdaje się mieć charakter jedynie polemiczny, bez przedstawienia żadnych konkretnych argumentów i dowodów na ich potwierdzenie. Pełnomocnik po raz kolejny opiera się jedynie na twierdzeniach przeciwnych, natomiast nie przedstawia na ich potwierdzenie żadnych dowodów.

Pełnomocnik wnioskodawcy jest niekonsekwentny również w odniesieniu do utraty możliwości zarobkowych przez wnioskodawcę. Z jednej strony przedstawia on wnioskodawcę jako schorowanego, starszego pana, a z drugiej jako osobę, która była świetnie zapowiadającym się przedsiębiorcą.

Nie miał również racji skarżący wskazując na naruszenie art. 552 § 4 k.p.k. w zw. z art. 361 § 1 i 2 k.c. poprzez

uznanie przez Sąd Okręgowy, że fakt tymczasowego aresztowania nie miał bezpośredniego związku przyczynowo – skutkowego z utratą przez wnioskodawcę pracy, oszczędności życia i jego zadłużenia.

W zakresie roszczenia o odszkodowanie Sąd Apelacyjny uznał, że wnioskodawca nie wykazał aby poniósł szkodę materialną związaną z jego tymczasowym aresztowaniem, podzielił przy tym argumentację zawartą w uzasadnieniu Sądu Okręgowego, który również tę kwestię szczegółowo przeanalizował i uargumentował.

Pełnomocnik wnioskodawcy usiłując wykazać szkodę jakiej doznał wnioskodawca na skutek zastosowania wobec niego tymczasowego aresztowania nie przedłożył sądowi żadnych dokumentów wskazujących m.in. na osiągnięte przez wnioskodawcę dochody z tytułu pracy w spółce (...) s.r.o., jak również dokumentu zawierającego przyczyny jego wykreślenia z ww. spółki. Wnioskodawca jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy nie przedstawił dowodów świadczących o sytuacji finansowej spółki, jej zyskach i ich wysokości, tym samym brak podstaw do uznania że wnioskodawca osiągałby dochód miesięczny w kwocie 2500 euro. Same twierdzenia o przyczynach jego wykreślenia oraz szacowane wynagrodzenie jakie mógłby pobierać w związku ze świadczeniem pracy dla ww. spółki są niewystarczające. Pełnomocnik wnioskodawcy nie wykazał też aby wnioskodawca nie mógł wrócić na stanowisko zajmowane w spółce poprzednio lub jakiegokolwiek inne. Regułą jest, że inicjatywa dowodowa

w tym zakresie należy do stron i sąd nie jest uprawniony do wyręczenia ich w tym zakresie. Prawidłowo ustalił również Sąd meriti, że przez cały okres tymczasowego aresztowania trwający 275 dni wnioskodawca pobierał świadczenie emerytalne, które na skutek aresztowania wnioskodawcy nie zmniejszyło się oraz nie zostało wstrzymane.

Również sam fakt, że z kont małżonków K. podczas przebywania wnioskodawcy w areszcie śledczym były podejmowane regularnie w dużych kwotach środki pieniężne nie może prowadzić do wniosku, że były one wydatkowane w związku z tymczasowym aresztowaniem wnioskodawcy. Wszystkie złożone przez pełnomocnika wnioskodawcy wyciągi rachunków bankowych, bilety komunikacyjne, rachunki za hotele oraz potwierdzenia dokonywanych przelewów nie zostały nawet przetłumaczone na język polski, a zatem nie sposób ustalić w związku z czym i na co faktycznie były one wydatkowane.

W odniesieniu do szkody poniesionej przez wnioskodawcę w wyniku jego tymczasowego aresztowania, a dotyczącej konieczności zaciągania przez jego najbliższych pożyczek u rodziny i znajomych to na potwierdzenie powyższego brak jest jakichkolwiek dowodów. Wnioskodawca nie przedłożył żadnych umów pożyczki ani też nie powołał na tę okoliczność świadków. O istnieniu przedmiotowych zobowiązań zeznawał jedynie wnioskodawca i osoby dla niego najbliższe co oczywiście nie może stanowić wiarygodnego dowodu z uwagi na osobiste zaangażowanie w przedmiotową

sprawę i oczekiwanie konkretnego rozstrzygnięcia. Ponadto, sam wnioskodawca na rozprawie w dniu 18 sierpnia 2022 r. przyznał, że wraz z żoną liczy na przyznanie takiej kwoty odszkodowania, która pozwoli im się utrzymać przez jakiś czas.

Również koszty obrony wnioskodawcy nie mogły zostać uwzględnione w niniejszym postępowaniu, gdyż winny zostać one zasądzone w procesie ekstradycyjnym, co też zostało uczynione, o czym szczegółowo wypowiedział się Sąd Okręgowy.

Między faktem zastosowania tymczasowego aresztowania a szkodą powinien istnieć związek przyczynowy. Innymi słowy, to aresztowanie, a nie inne okoliczności, musi być przyczyną wystąpienia szkody. W szczególności należy odróżnić szkodę wywołaną samym tymczasowym aresztowaniem od szkody spowodowanej prowadzeniem postępowania karnego w ogóle (Janczukowicz Krzysztof, Wysokość odszkodowania za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie, Opublikowano: LEX/el. 2016).

Pełnomocnik wnioskodawcy upatrywał również poniesionej przez niego szkody przedstawiając bilety komunikacyjne i faktury za noclegi, które mieli finansować najbliżsi wnioskodawcy w związku z jego tymczasowym aresztowaniem. Wskazać natomiast należy, że poniesione koszty nawet, gdyby uznać za związane z tymczasowym aresztowaniem wnioskodawcy były kosztami nie samego wnioskodawcy, a jedynie jego rodziny.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji nie dopuścił się również naruszenia art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 3 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 k.p.k., poprzez nierozpoznanie i pominięcie wniosku dowodowego zawartego we wniosku o zadośćuczynienie i odszkodowanie za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie z dnia 1 października 2020 r., a w konsekwencji błędu w ustaleniach faktycznych. Pomimo, iż Sąd meriti faktycznie nie dokonał rozstrzygnięcia w przedmiocie ww. wniosku, to nie miało to wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia. Okoliczności na jakie złożono wniosek dowodowy zostały w sposób dostateczny wykazane w toku postępowania toczącego się przed Sądem Okręgowym. Wnioskodawca przedstawił zarówno dokumentację medyczną z okresu jego przebywania w areszcie śledczym jak i po opuszczeniu przez niego przedmiotowej jednostki, co pozwoliło z uwzględnieniem pozostałych okoliczności sprawy ustalić stan zdrowia wnioskodawcy i określić jaki winien mieć on wpływ na orzeczone zadośćuczynienie. Sąd orzekający nie zbagatelizował powagi sytuacji zdrowotnej wnioskodawcy, gdyż dokonał szczegółowych rozważań w tej kwestii, które oparł o analizę zgromadzonego materiału dowodowego słusznie uznając go za wystarczający do wyjaśnienia sytuacji zdrowotnej wnioskodawcy. W ocenie Sądu Apelacyjnego złożony wniosek zmierzał jedynie do przedłużenia prowadzonego postępowania.

Tym samym, podniesione w apelacjach Prokuratora i Prezesa Sądu Okręgowego w Przemyślu

zarzuty nie znalazły jakiegokolwiek, obiektywnego potwierdzenia i jako takie, nie mogły zostać uwzględnione. Zasadne natomiast okazało się częściowe uwzględnienie apelacji pełnomocnika wnioskodawcy i zmiana zaskarżonego wyroku poprzez podniesienie kwoty zasądzzonego zadośćuczynienia do kwoty 200 000 zł, jednocześnie nie uwzględniając zarzutów dotyczących odmowy zasądzenia na rzecz wnioskodawcy odszkodowania.

Wnioski

W apelacji pełnomocnika wnioskodawcy:

o zmianę zaskarżonego wyroku w części poprzez:

1/ uwzględnienie wniosku V. K. o zadośćuczynienie w całości, tj. poprzez zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy tytułem zadośćuczynienia ponad kwotę 135.000 zł. dalszej kwoty 417.000 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty,

2/ uwzględnienie w całości wniosku V. K. o odszkodowanie i zasądzenie na jego rzecz kwoty 426.635,44 zł. tytułem odszkodowania,

ewentualnie

o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W apelacji Prokuratora:

o zmianę pkt. 1 zaskarżonego orzeczenia poprzez oddalenie wniosku o zadośćuczynienie w całości.

zasadny

częściowo zasadne

niezasadne

<p>W apelacji pełnomocnika Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Okręgowego w Przemyślu:</p> <p>o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie wniosku V. K. w całości.</p> <p>zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów postępowania apelacyjnego wg. norm przepisanych.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Z przyczyn, jak wyżej.</p>		

<p>OKOLICZNO ŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>	

<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.</p>	
-----	-----
<p>ROZSTRZYGNĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wyrok został utrzymany w mocy w tej części, w jakiej nie został zmieniony.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.</p>	

Z przyczyn, jak wyżej.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Wyrok został zmieniony poprzez podwyższenie zasądzonego zadośćuczynienie na rzecz V. K. do kwoty 200 000 (dwustu tysięcy) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.	
Zwięźle o powodach zmiany.	
Z przyczyn, jak wyżej.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
	-----	# art. ~~439~~ k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		

	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		

	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
-----	-----	
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
-----	-----	
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
	-----	-----
Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
----------------------	---	--------------------------

	III.	Podstawą decyzji o obciążeniu Skarbu Państwa wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym był przepis art. 554 § 4 k.p.k.
--	------	--

PODPISY
Izabela Szumniak Anna Nowakowska Piotr Maksymowicz

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawcy		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie wydany w dniu 1 września 2022 roku w sprawie sygn. akt XVIII Ko 20/21		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	Zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie wydany w dniu 1 września 2022 roku w sprawie sygn. akt XVIII Ko 20/21		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	Zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Przemyślu		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie wydany w dniu 1 września 2022 roku w sprawie sygn. akt XVIII Ko 20/21		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	Zmiana